

Nieuwsbrief NZG

1(1) 1999

Nederlandse Zeevogelgroep
Dutch Seabird Group

Texel, januari 1999

redactie Nieuwsbrief NZG: Mardik F. Leopold,
p/a Instituut voor Bos- en Natuuronderzoek (IBN-DLO)
postbus 167, 1790 AD Den Burg, Texel
e-mail m.f.leopold@ibn.dlo.nl

secretariaat NZG: De Houtmanstraat 46,
1792 BC Oudeschild, Texel

De eerste nieuwsbrief!

Mardik Leopold, redactie & Jan Andries van Franeker, secretaris

De leden van de NZG hebben in 1999 de laatste *Sula* ontvangen: een groot afsluitend nummer, gewijd aan meeuwen en sterns in Nederland en België. Een mooie afsluiting van het tijdperk *Sula*! Vanaf heden ontvangt men *Sula's* opvolger, *Atlantic Seabirds*. *Atlantic Seabirds* is het gezamenlijke tijdschrift van de Nederlandse en Britse Zeevogelgroepen en als zodanig de opvolger van zowel *Sula* als van haar Britse tegenhanger, *Seabird*. *Atlantic Seabirds* is een wat 'zwaarder' tijdschrift dan de beide voorgangers, met nog een betere kwaliteit voor wat betreft wetenschappelijk gehalte en presentatie. In *Atlantic Seabirds* zijn Engelstalige artikelen opgenomen, die vooraf zijn voorgelegd aan vakgenoten van buiten de redactie. Als werkgebied wordt vooral de (hele) Atlantische Oceaan gezien, met alle bijbehorende randzeeën; auteurs kunnen overal vandaan komen. De nieuwe opzet heeft als voordeel een grotere verspreiding, bij hogere kwaliteit. Als nadeel kan echter gelden, dat het nieuwe tijdschrift minder toegankelijk zal zijn voor NZG-leden die de Engelse taal minder goed machtig zijn, maar ook voor auteurs die hiermee moeite hebben. Daarom wordt ieder artikel voorzien van een Nederlandse samenvatting en onderschriften bij figuren en tabellen en kunnen auteurs rekenen op hulp vanuit de redactie. Daarnaast wil de NZG bij ieder nummer van *Atlantic Seabirds* een Nederlandstalige nieuwsbrief publiceren. Hierin zijn opgenomen: korte en toegankelijke Nederlandstalige artikelen, zeevogel-nieuwtjes uit de (inter)nationale literatuur en interessante waarnemingen. Het is nadrukkelijk de bedoeling, dat de nieuwsbrief een makkelijk bereikbaar platform is voor en door leden. Dus: zie je iets opmerkelijks, meld dit dan zo snel mogelijk aan de redactie. We denken aan: zeevogel-tellingen, bijzondere vondsten van zeevogels aan de kust, ontwikkelingen in kolonies, waarnemingen aan voedselkeuze, ringvondsten, ontwikkelingen/bedreigingen vanuit de overheid of anderen die zeevogels aangaan, kortom alles wat u als lezer/waarnemer/lid interessant vindt en wat ook voor anderen interessant is. We streven naar snelle publicatie van nieuws, waardoor uw waarneming/inbreng ook weer snel reacties kan oproepen bij andere leden.

In deze eerste nieuwsbrief kon nog geen sprake zijn van veel inbreng door de leden; zie dus deze eerste bijdragen als voorbeelden van hoe het zou kunnen en spring daar op in met eigen inbreng; de redactie staat steeds klaar om u te helpen met het helder en krachtig

formuleren van uw boodschap in de vorm van een bijdrage voor de nieuwsbrief.

Het lidmaatschap van de NZG en de Britse Seabird Group blijft gescheiden. Ook de Britten publiceren een eigen, nationale nieuwsbrief. Leden van de NZG die ook de Britse *Newsletter* willen ontvangen, dienen hiervoor contact op te nemen met: *The Seabird Group*, c/o The Lodge, Sandy, Bedfordshire SG19 2DL, UK. De kosten zijn £ 5.- per jaar.

Twee totaal verschillende strandingen van Noordse Stormvogels *Fulmarus glacialis* in de winter van 1998/99

Jan Andries van Franeker

Instituut voor Bos- en Natuuronderzoek IBN-DLO, Postbus 167, 1790 AD Den Burg, Texel.

Al langere tijd is een aantal stookolieslachtoffer-tellers actief bij het verzamelen van Noordse Stormvogels. Het hoofddoel van deze verzamelings-actie is het herhalen van een onderzoek aan maaginhouden zoals dat eerder in de eerste helft van de jaren '80 werd uitgevoerd. Destijds bleken Noordse Stormvogels uit het Noordzeegebied ieder gemiddeld rond de 12 fragmenten plastic materiaal in de maag te hebben. Ongeveer de helft van deze plastics betrof restanten van plastic gebruiksvoorwerpen, voornamelijk afkomstig van scheepsafval. De andere helft betrof industriële plastic korrels, een soort half-fabriekaat dat kan worden omgesmolten tot diverse eindproducten. Ook deze korrels zijn waarschijnlijk in belangrijke mate door transportschepen verloren. Sinds begin tachtiger jaren zijn de nodige beleidsmaatregelen in de Noordzee getroffen om hoeveelheden op zee gedumpt scheepsafval te beperken. Op dit moment worden op initiatief van de Europese Gemeenschap belangrijke aanvullende maatregelen besproken over de manier van afval afnemen van schepen in havens. Kortom, het is een goed moment om een tussenbalans te gaan opmaken van de mate van vervuiling van het Noordzeegebied met zwerfafval, waarvan plastics het meest prominente bestanddeel vormen. Noordse Stormvogels, die min of meer alles lijken te eten wat er op het zeeoppervlak ronddobbert, lijken daarvoor een prima graadmeter. Met het Ministerie van V&W wordt besproken of subsidiëring van een dergelijk onderzoek mogelijk is. Vooruitlopend daarop wordt al het nodige materiaal verzameld en bij IBN-DLO op Texel in de vriezers opgeslagen.

Terwijl 'normaal' slechts kleine aantallen Noordse Stormvogels binnendruppelen, was het de afgelopen maanden tot twee maal toe flink mis. Vooral op de Noord-Hollandse (De Windbreker) en Texelse stranden werden flinke aantallen stormvogels verzameld. De IBN vriezers puilden zodanig uit dat het snijwerk direct moest plaats vinden. Van ruim 100 vogels werden uitwendige en inwendige kenmerken bestudeerd; magen werden in hun geheel uit de vogel gesneden en weer ingevroren voor latere analyse op zwerfvuil en plastics. Van deze vogels waren er 37 afkomstig uit de periode van het 'lijmincident' in de tweede helft van December 1998 (Camphuysen, *Marine Pollution Bulletin*, in druk; meer hierover in een volgende Nieuwsbrief) en 59 van de massale stranding uit februari 1999. Uit februari zijn nog beduidend meer vogels binnengebracht, maar de tijd ontbrak om het materiaal nu reeds geheel te bewerken. De voorlopige resultaten zijn echter alleszins de moeite waard: de twee incidenten vertonen een totaal verschillend karakter in zowel oorzaak van de stranding als in de groep vogels die er bij betrokken waren.

Tabel 1. Vergelijking van de twee Noordse Stormvogel strandingen, winter 1998-1999.

	Periode	December'98	Februari'99
	aantal bekeken vogels,	37	59
	waarvan:		
Sexe	Man	49 %	34 %
	Vrouw	51 %	66 %
Leeftijd	Adult	16 %	76 %
	Onvolwassen	30 %	14 %
	Juveniel	54 %	10 %
Kleurfase	Dubbel licht (LL)	73 %	97 %
	Gekleurd (L+D+DD)	27 %	3 %
Conditie	Gem. Index op schaal 0-9	4.3	1.4
Doodsoorzaak	Olie	8 %	17 %
	'lijm' (Poly-iso-butyleen)	81 %	3 %
	Verhongering	11 %	71 %
	Anders	0 %	9 %

Bij het lijmincident uit de tweede helft van december 98 waren ongeveer evenveel mannetjes als vrouwtjes betrokken, met een nadruk op juveniele en (oudere) onvolwassen vogels. Op zich is dat een beeld dat een normaal winterbeeld. Opmerkelijk is echter het zeer grote aandeel vogels dat tot de donkerder kleurfasen behoort en dus afkomstig moet zijn uit hoog polaire streken (zie SULA 9(3): 93-106). Daarnaast werden onder de dubbellichte exemplaren ook vogels met opvallend kleine afmetingen aangetroffen, iets dat ook duidt op een hoog-noordelijke herkomst. Een dergelijke massale invasie van hoog-noordelijke Noordse Stormvogels komt in het Noordzee gebied slechts zelden voor. Een aandeel van niet meer dan enkele procenten gekleurde vogels, zoals in het latere februari incident is meer het gebruikelijke winterbeeld.

De lozing van Poly-iso-butyleen heeft een groot aantal directe vogelslachtoffers gemaakt, vergelijkbaar met een ernstige olielozing. Vele vogels, ruim de helft, moet min of meer acuut gestorven te zijn na het contact met dit goedje. Van de besmeurde vogels bleek namelijk bijna de helft nog flinke vetvoorraden te bezitten. Op een schaal van 0 (voor totaal vermagerd dieren) tot 9 (voor vogels met goede vetvoorraden en spierconditie) was het gemiddelde bij dit incident ruim vier. Een normaal winterbeeld is dat verreweg de meeste vogels, al dan niet als gevolg van oliebesmeuring, pas na sterke vermagering het loodje leggen. Naast de directe slachtoffers heeft de lijmachtige substantie ook vele vogels een langzamere dood laten sterven. In totaal was ruim 80% van de vogels voldoende met het spul besmeurd om dit als doodsoorzaak aan te wijzen. Opmerkelijk was dat de substantie blijkbaar erg schadelijk was voor de huid: bij vrijwel alle besmeurde dieren waren de zwemvliezen verweekt en gescheurd en vertoonden tenen en loopbeen ernstige wonden. Ook veren waren aangetast en waren brokkelig en braken veelvuldig bij aanraking.

Gedurende de massale stranding van Noordse Stormvogels in februari 1999 was het beeld totaal anders. Vrijwel alle dieren waren volstrekt vermagerd, en in een relatief klein aandeel kon daarvoor een duidelijke reden worden gevonden. In slechts 17% van de gevallen was olie-besmeuring duidelijk de oorzaak. Daarnaast hadden enkele andere vogels kleine

beetjes olie in de veren, maar dat betrof vrijwel zeker besmetting achteraf op zee of strand. Bij twee vogels gaven misvormingen en wonden aan de poten de indruk dat de dieren late slachtoffers waren van het lijmincident. Verder waren er enkele dieren aan aanwijsbare problemen zoals darmverstoppingen gestorven. De meeste dieren (71%) vertoonden echter geen duidelijke achtergrond van de sterfte: behalve extreme vermagering was er aan deze dieren niets bijzonders te zien. Dat zou erop wijzen dat er grote honger onder de vogels op zee was, hetzij door voedseltekorten, hetzij doordat voedsel zoeken door omstandigheden als slecht weer, te vaak te moeilijk was. Niet alleen de omvang van de sterfte maar ook leeftijd en geslacht van de gestorven vogels baren zorgen. Een ongebruikelijk hoog aandeel, ruim driekwart van de vogels betrof namelijk volwassen broedvogels, en dit gaat op voor zowel de mannetjes als vrouwtjes. Daarbovenop blijkt nog dat er een scheve geslachtsverhouding aanwezig is, met ca 2/3 van de slachtoffers vrouwtjes. Als vergelijkbare sterfte over een groter gebied is opgetreden, dan zal deze februari sterft een aardige deuk in de broedpopulaties kunnen slaan. Gezien afmetingen en kleurfasen betreft de sterfte van de vogels voornamelijk dieren uit de meer nabije (Brits/IJslandse) populaties.

Nog voor er dus naar plastics e.d. in de magen is gekeken, blijkt nadere studie van aangespoelde vogels een uiterst zinnige bezigheid. Door dit soort detail onderzoek ontstaat inzicht in aard, achtergrond en eventuele effecten van gebeurtenissen op de Noordzee die op andere manieren niet te achterhalen zijn. Welk natuurbewust ministerie wil daar nu eens structureel in investeren?

Met veel dank aan alle NZG'ers die zoveel moeite doen om Stormvogels te verzamelen. Dat is geen licht, en een nog minder fris karwei. Uw steun wordt hogelijk gewaardeerd. Ga zo door!

Spectaculaire toename Grote Stern in de Waddenzee in 1998

Eric W.M. Stienen

Instituut voor Bos- en Natuuronderzoek, Postbus 23, 6700 AA Wageningen

Het aantal Grote Sterns *Sterna sandvicensis* op Rottumerplaat is in 1998 meer dan verdubbeld ten opzichte van 1997. Toen de kolonie zich in 1996 op Rottum vestigde, bedroeg het aantal broedparen slechts 226. In twee jaar tijd is de kolonie uitgegroeid tot 2350 broedparen. Ook op Griend is het aantal Grote Sterns in 1998 met bijna 2000 paren toegenomen. Daarentegen was de kolonie op Schiermonnikoog, die vorig jaar nog meer dan 1000 broedparen telde, helemaal verdwenen. In totaal kwam het aantal Grote Sterns in de Waddenzee op 9300 in 1998; een record sinds 1959. In het Deltagebied (Hompelvoet, Hooge Platen en Zeebrugge) hebben de Grote Sterns het iets slechter gedaan dan vorig jaar. Hier broedden in totaal 5100 paren, iets minder dan in voorgaande jaren. Het totaal voor Nederland kwam in 1998 op meer dan 14 000 broedparen, waarmee de Grote Stern weer terug was op het niveau van 1959. Een heuglijk feit, maar nog geen reden tot overmatig enthousiasme wanneer we bedenken dat Nederland in het midden van de jaren vijftig meer dan 30 000 broedparen telde.

Spisula-vissers vissen wat ze vissen kunnen in mei 1999: nog steeds geen overheidsbeleid

Mardik Leopold

Instituut voor Bos- en Natuuronderzoek IBN-DLO, Postbus 167, 1790 AD Den Burg, Texel.

Op 1 mei 1999 rukte een ongekend grote Spisula-vloot uit, naar de Noordzee kustzone voor Texel. Twintig schepen voeren vanaf die dag dagelijks, dus ook op zondag, af en aan, leeg het zeegat uit en een dag later vol Spisula weer het zeegat in. De vangst werd op het wad, achter Texel gekookt en van de schelpen ontdaan. Het vlees (circa 150-200 ton per vangst, Helderse Courant 14 mei 1999) werd vervolgens per vrachtauto vanuit Den Helder afgevoerd. Per schip werd per visuur 15-20 ton Spisula (inclusief schelp) gevangen (Visserijnieuws 7 Mei 1999). Een dergelijke intense bevissing was rond Texel nog nooit eerder waargenomen, er leek dus sprake van een nieuwe ontwikkeling. Wat was hier aan de hand? Inventarisaties van Spisula lieten zien, dat in het noorden van Nederland alleen bij Texel nog overjarige Spisula, groot genoeg voor de markt, te vinden was, elders lag alleen wat jong broed. Dit verklaart de concentratie van de schepen, maar niet het aantal en de visserij-intensiteit. De meerderheid van de Spisula-vissers (36 van de 38) heeft zich verenigd in een zogenaamde 'Producenten Organisatie van Schelpdiervissers op de Noordzee'. Bij gebrek aan overheidsregels heeft deze organisatie zichzelf de regel opgelegd, om van 1 december tot 1 mei niet op Spisula te vissen. Men heeft hiervoor twee redenen: de schelpdieren hebben in de winter een geringe vleesinhoud en juist in de winter zou men de zee-eenden, die dan leven van de Spisula, ernstig verstoren. Helaas heeft een klein aantal vissers zich niet bij de PO willen aansluiten en deze vissers hebben de hele winter doorgevist op Spisula, tot woede van de PO. De PO heeft de Minister van LNV hierop gewezen en aangedrongen op maatregelen (Visserijnieuws 4 december 1998). Deze maatregelen zijn nu in de maak, maar snel gaat dit niet. Pas volgend jaar zullen alle vissers een vergunning en een quotum krijgen (Visserijnieuws 14 mei). Gevreesd mag worden, dat dit voorlopig niet meer zal inhouden dan een legalisatie van de bestaande praktijken. Weliswaar dient de visserij, volgens het 'Beleidsbesluit Schelpdiervisserij Kustwateren 1999-2003' van LNV 'duurzaam' te worden uitgevoerd, maar wat dit precies inhoudt, en hoe men daarnaast ook nog met 'overige natuurwaarden' zoals de voedselbehoefte van zee-eenden rekening zal houden, is nog onduidelijk. Als de quoterij niet zozeer is toegesneden op wat de natuur kan leveren, maar eerder op wat de markt vraagt, zullen quota van individuele vissers wellicht afhangen van wat ze in het verleden hebben opgevist. Het lijkt erop dat de vissers om deze reden nu zoveel mogelijk Spisula hebben opgevist, om zo rechten voor de toekomst te kunnen claimen. Zeker is, dat de visserij in 1999 niet beperkt werd door de overheid: het RIVO had de Spisula-bestandsopname voor 1999 nog niet eens afgerond bij aanvang van het visseizoen. Volgens sommige vissers kan de huidige 'totale visserij' geen kwaad: 'we vissen door tot we alleen nog zand boven halen'. Zo meldt Frans Seinen (Helderse Courant 14 mei 1999) dat Spisula's een 'reproductievermogen hebben waar je koud van wordt,...ze zichzelf bevruchten en ze per stuk 10.000 eieren leggen'. Wetenschappelijk onderzoek, waaruit blijkt hoe het gesteld is met de reproductie, groei en overleving bij *Spisula subtruncata* is echter nooit gedaan, dus het lijkt erop dat het Ministerie van LNV niet anders kan doen dan blindvaren op deze 'kennis' van de vissers, die hiermee impliciet ook uitmaken wat goed is voor de natuur. Interessant hierbij is, dat de Noordzee-kustzone waarin deze visserij plaatsvindt, onlangs bij de EU is aangemeld als een gebied dat onder de Vogel- en Habitatrichtlijn moet gaan vallen. Er zou

dus meer in het visserijbeleid dan *Spisula* en visserij alleen betrokken moeten worden, zou men zo denken.

Opgelet: zeearenden komen eraan

Goed nieuws uit Duitsland, waar het aantal overwinterende Zeearenden *Haliaeetus albicilla* dat langs de Oostzeekust overwintert, in de jaren '90 snel toeneemt. In heel Duitsland broeden nu ruim 250 paren en de soort breidt zich uit naar het westen. In 1998 zaten er vijf paar in zuid Denemarken en 20 in Sleeswijk Holstein. Langs de Waddenkust bevindt zich op korte afstand tot de Nederlandse grens, in Bremerhaven, het dichtstbijzijnde paar met een territorium, zij het dat de vogels nog jong zijn en nog geen nest hebben. Kennen we in Nederland deze soort nog vooral als schaarse, binnenlandse overwinteraar uit de Flevo-polders, een toename van de zeearend als echte zeevogel in Nederland lijkt er aan te komen!

MFL (bronnen: Seevögel 19-4, 1998; BioNieuws 10: 6, 1999)

VERENIGINGSNIEUWS

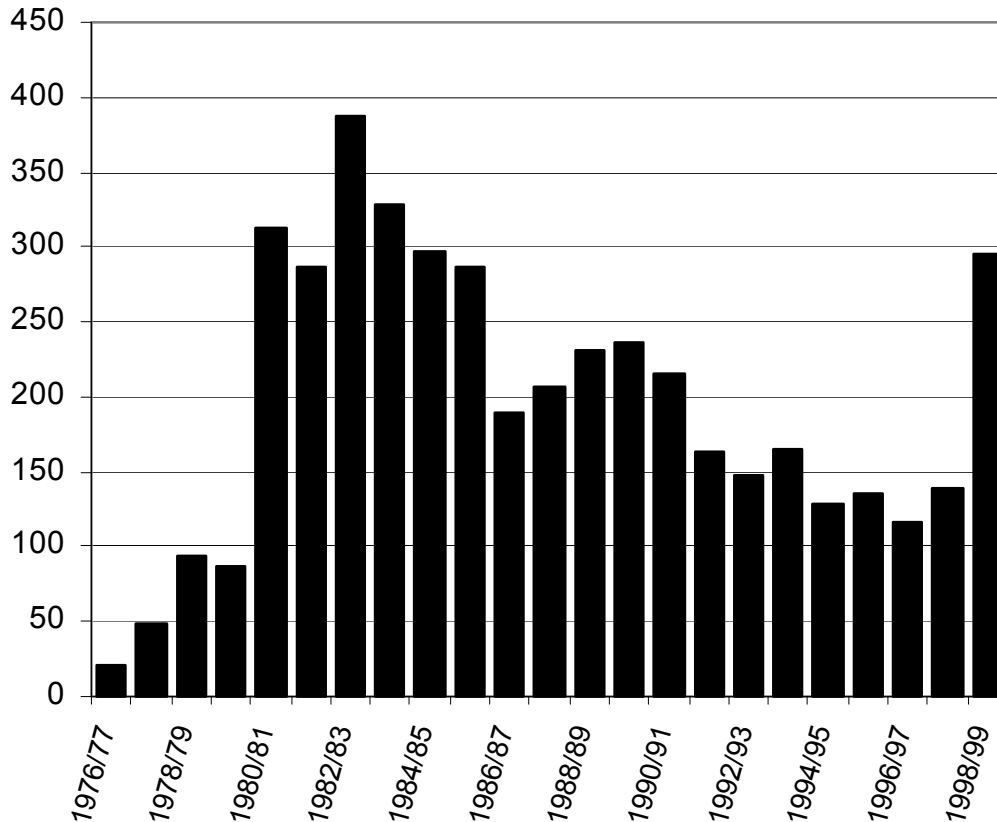
Sterke opleving olieslachtoffer-onderzoek

Vanaf de zomer van 1998 werd getracht het olieslachtoffer-onderzoek nieuw leven in te blazen. In tal van tijdschriften verscheen een oproep om aan dit onderzoek mee te werken en het hele tellersbestand werd aangeschreven met het expliciete verzoek om het strand weer af en toe te bezoeken. In de loop der jaren was het aantal medewerkers wat kleiner geworden en zeker in jaren waarin niet bijzonder veel vogels op onze kust aanspoelden dreigde de steekproef te klein te worden om nog verantwoorde uitspraken te kunnen doen.

De pogingen om weer meer mensen te interesseren zijn succesvol geweest, niet in de laatste plaats doordat er ook nogal wat te tellen viel! Een massale stranding van Noordse Stormvogels en Zeekoeten in het begin van 1999 maakte dat weinigen het gevoel gehad hebben voor niks over het strand te sjokken. Inmiddels zijn over het winterseizoen 1998/99 (nov-apr) al bijna 300 tellingen ontvangen, waarmee dit seizoen nu al één van de best onderzochte perioden is geworden (zie figuur). Zeker is dat verschillende mensen nog tellingen moeten insturen, zodat het succes nog groter zal zijn. Ook het komende seizoen zullen we blijven proberen het tellersnetwerk uit te breiden. De huidige opleving is vooral opgetreden door ijverige tellers in Zeeland, langs de Hollandse kust, op Texel en in Friesland. Vooral de oostelijke Waddeneilanden worden tegenwoordig maar weinig bezocht. Hierop zal onze aandacht zich dus vooral richten. Veel tellers bleken de duidelijke richtlijnen te waarderen en hadden vooral veel plezier van de heel specifieke aanwijzingen voor leeftijdsdeterminaties van bijvoorbeeld de Zeekoet. Komend jaar zullen dergelijke richtlijnen daarom weer zo ruim mogelijk verspreid worden. Alle medewerkers worden hierbij hartelijk bedankt voor hun inspanningen in het afgelopen seizoen!

Kees Camphuysen, NZG/NSO, Ankerstraat 20, 1794 BJ Oosterend,
kees.camphuysen@wxs.nl, tel/antw/fax 0222 318744

NSO counts per winter season

Opgelet: zeetrekters IJmuiden

Eén van de CvZ-ers van het eerste uur, Luit Buurma, is nu als ‘vogel-radarman’ van de Koninklijke Luchtmacht, met zijn apparatuur ingezet om onderzoek te doen naar vogelbewegingen in de Noordzee kustzone. Luit is vooral bekend om zijn radarwerk rond de vliegbasis Leeuwarden, waar de F16s bij te druk vogelverkeer aan de grond gehouden worden. Nu de discussie speelt of er een tweede Schiphol in de Noordzee moet komen, is één van de grootste onbekende grootheden de vogeldichtheid boven zee. Onze Club van Zeetrekwaarnemers heeft vanouds naar dit probleem gekeken, maar uiteraard zijn onze waarnemingen beperkt tot de daglichtperiode en tot relatief geringe hoogtes. De luchtmacht gaat nu met een grote, speciaal aangepaste doelvolgradar, dag en nacht onderzoek doen vanaf de zuidpier van IJmuiden. Dit levert voor ons interessante mogelijkheden op. Niet alleen kan de luchtmacht van ons leren, wij kunnen ook van de luchtmacht leren en het ligt dus voor de te proberen onze krachten te bundelen. Er is een voorlopig programma vastgesteld voor 1 jaar. In 1999 wil men nog proberen om in de weken: 37, 42, 46 en 50 te meten; bij slecht weer wijkt men uit naar de weken erna. Uiteraard zien de radarmensen alleen stipjes op een scherm, om deze in vogelsoorten te kunnen vertalen zijn directe zeetrekwaarnemingen nodig.

Zeetrekters, die in de gelegenheid zijn om in de genoemde weken te tellen vanaf de zuidpier van IJmuiden, worden verzocht om contact op te nemen met de voorzitter, zodat we één en ander kunnen coördineren.

MFL

MEDEDELINGEN

Congressen

Voor de liefhebbers: in *Bremen* wordt op 25 november 1999 een Duitstalige conferentie gehouden over: *Umweltfolgen der Seeschiffahrt*, met als thema de vraag of de Noordzee een bijzonder kwetsbaar gebied is. Aan de orde komen de gevolgen van anti-fouling verven op schepen (organotin), de introductie van vreemde planten- en diersoorten via de scheepvaart, en het voorzorgsprincipe waar het gaat om de regulering van de scheepvaart. Inlichtingen: Andrea Zebrowski, Werderstraße 73, D-28199 Bremen

Bijzondere waarnemingen en vondsten: geringde zeevogels

Wij willen alle leden uitnodigen om bijzondere ringvondsten of ringwaarnemingen van zee- en kustvogels door te geven. De redactie heeft contact gezocht met het Vogeltrekstation (*Postbus 40, 6666 ZG Heteren voor al uw terugmeldingen!*) om ons regelmatig te voorzien van dergelijke meldingen, maar leden kunnen ook direct hun vondsten aan ons doorgeven. Nog leuker zou het zijn, om ook de vogel zelf te verzamelen voor onderzoek. Door een vogel ook eens van binnen te (laten) bekijken, kan het geslacht worden achterhaald, soms de doodsoorzaak als dit niet aan de buitenkant duidelijk zichtbaar is (olie!) en soms ook nog wat de vogel voor het laatst gegeten heeft. Als voorbeeld: op 26 februari vond Leo Cleiren uit Houten op 'het strand Westenschouwen' een gekleurringde Zeekoet *Uria aalge*. Van de vogel weten we op dit moment niet méér dan dat hij/zij voorzien was van een Britse ring en dat er geen olie op de veren zat. Ter vergelijking: op 7 februari werd op Texel ook een geringde Zeekoet gevonden, die werd verzameld en vervolgens van binnen en van buiten onderzocht. Een combinatie van in- en uitwendige kenmerken wees erop, dat het ging om een tweede winter vogel (vrouwkje), een leeftijd die bij navraag door de ringer werd bevestigd. Haar galgenmaal had bestaan uit drie zandspieringen en een kabeljauwachtige, zo bleek uit visresten die nog in de maag aanwezig waren. De doodsoorzaak was primair olie, gevolgd (?) door een slechte lichamelijke conditie: alle vet was verbrand, de vliegspieren ingevallen en de vogel had een inwendige schimmelinfectie. Er was nóg een leuke Zeekoet-terugmelding: eveneens op Texel werd een nog levende Zeekoet gevonden, die later aan zijn oliebevuilding doodging. Deze vogel was 7 jaar eerder ook al eens met olie in aanraking geweest, maar gewassen, gerecupereerd en uitgezet door vogelasiel Ureterp. Weer een bewezen geval dus, van een succes van de olievogel-opvang! Tenslotte werd, ook op Texel, op 21 februari een gekleurringde Noordse Stormvogel (een subadult vrouwkje, dubbel licht, met Britse ringen) gevonden, betrokken bij één van de massastrandingsen deze winter (zie elders in deze nieuwsbrief).

MFL. Bronnen: Vogeltrekstation Heteren; EcoMare, Texel; eigen vondsten MFL, Sophie Brasseur en JAF.